

33. Патріотизм — це дії, а не розмови

Бо справжній патріотизм, як і справжнє кохання, не терпить балаканини й гучних декларацій. Кричати на все горло «Я ЛЮБЛЮ БАТЬКІВЩИНУ!!! Я ПАТРІОТ!!!» так само вульгарно, як волати посеред вулиці «Я люблю свою дружину!!! Я найкращий у світі чоловік!!!»

Борис Акугін

Ми повинні навчитися будувати не тільки для себе, а й для своїх дітей і онуків. Цей проект ніколи не окупиться, це й так зрозуміло. Завдання вкластися в якісь терміни окупності в нього не було. Двадцятьма іграми на рік повернути внески неможливо.

Сергій Галицький
ЗАСНОВНИК КОМПАНІЇ
«МАГНІТ». ГРО СТАДІОН
«КРАСНОДАР»*

Має чи не має рації моя країна — це моя країна.

АМЕРИКАНСЬКЕ ПРИСЛІВ'Я

Як тільки починаю говорити на цю тему, мене звинувачують у тому, що я нічого не розумію, і краще ось писав би про бізнес і про те, у чому тямлю, а в цю тему не ліз. Але оця книжка — це ж правила мого життя, чи не так? Тому тут я можу висловлювати суто свою суб'єктивну думку.

Отже, мої роздуми щодо патріотизму.

По-перше, потрібно припинити публічно *сварити* свою країну и починати *робити* для неї справді щось корисне, аби країні стало добре. Навіть не важливо що. Головне — робити. Ну, або не жити там.

Безумовно, потрібно визнавати свої точки росту, але тільки для того, щоб потім щось із цим зробити, а не для того, щоб нагаласуватися на опозиційні теми й знову залипнути в «танчики», нічого так і не зробивши для своєї країни. Нескінченно ганити свою держану все одно, що намагатися феном висушити дощ, який падає на голому, Сил витратиш багато, а результату від цього не буде жодного.

По-друге, потрібно припинити публічно *любити* свою країну й почати *робити* для неї справді щось корисне, аби країні стало добре. Навіть не важливо що. Головне — робити.

Винятком є, мабуть, хіба що спортивні стадіони, де можна публічно висловити свою любов, покричати й підтримати улюблену національну збірну своєї країни.

Прийти на стадіон на матч своєї збірної, щоб зробити селфі, — це не патріотизм. Купити прапорець, щоб махати ним півтори години, теж не патріотизм.

Віддавати шматки свого серця н енергії, берегти національні воли, знати гімн своєї країни й підводитися з п'ятої точки, коли він звучить, — це патріотизм у межах «вболівання» за свою збірну. Поза стадіоном патріотизм - дещо інше...

На мою думку, можна бути патріотом, тільки роблячи якісно те, чим ти займаєшся.

Справжній патріотизм виявляється тільки в якісно виконаних справах. Патріотизм — це дії, а не розмови.

Чи є експатріант, що з повним самовідданям працює у вітчизняній компанії, патріотом нашої країни? Безумовно! Він турбується про її процвітання.

Чи є людина, яка народилася в Білорусі чи у Вірменії і пристрасно викладає у ВНЗ іншої країни фундаментальні науки, що упорядковують мізки майбутніх або теперішніх фахівців, патріотом тієї країни? Безперечно. Вона робить добру справу для країни.

Але як можна назвати патріотами студентів, які не навчаються або роблять це формально, які не збираються здобувати нормальну вищу освіту⁷, а весь вільний час просиджують у «ВКонтакте» або за PlayStation? Навіть якщо вони бігають і розмахують прапорами — вони не патріоти, оскільки нічого для своєї країни не роблять. І навіть не збираються.

Чи є тренер з плавання з білоруського Гродно, який приїхав до нас і змушує учнів долати себе, виховує з них сильних людей і майбутніх чемпіонів, патріотом нашої країни? Я впевнений, що є.

Бути патріотом — означає чесно робити свою справу на благо країни. Пристрасно. Палко.

Моя робота завжди була пов'язана з людьми, і раніше я щиро и пристрасно віддавав себе своїм підлеглим, а тепер — учасникам своїх майстер-класів і турів. Відриваю від себе шматки серця й віддаю їм задля майбутнього країни. Вони це знають, відчувають і, сподіваюсь, роблять так само.

Якщо всі чиновники чесно захищатимуть інтереси громадян, якщо що всі вчителі почнуть віддавати частину себе учням, якщо всі військовослужбовці відмінно знатимуть військову справу, якщо всі керівники грамотно керуватимуть, якщо всі технологи, бухгалтери, інженери, продавці, водії, поліцейські, актори, програмісти — всі-всі-всі чесно і якісно робитимуть свою справу, у нас буде найсильніша країна у світі. Незалежно від національності громадян, які цю справу роблять.

Безумовно, потрібно знати свою історію, поважати свою владу, пишатися сильними людьми, які створювали й захищали державу, але не тільки. Цього не досить, аби бути справжнім патріотом.

Я знаю багатьох патріотів. Вони роблять добре собі й рідним, вони віддаються своїй справі й у такий спосіб покращують і країну. Це та сама ситуація, коли виграють усі від правильного підходу до *справ*. Саме такі люди щось *роблять* для своєї країни. А не просто кричать у соціальних мережах, обурюються на кухнях і раз на рік збираються на який-небудь мітинг.

До речі, найбільшу кількість патріотів я зустрічаю в бізнес-середовищі. У нас не дуже полюбляють підприємців, та якщо ви дивилися мої репортажі на каналі «Комбат Live» на YouTube, то бачили, скільки часу я присвячую шляхетності наших дореволюційних купців і їхній меценатській діяльності.

І нині багато сучасних підприємців не тільки чесно заробляє гроші, платить податки і створює робочі місця, але й значну частину своїх доходів інвестує у своє місто й у свою країну. Це називається «робити більше, ніж потрібно». Це зразковий рівень патріотизму.

Звичайно ж, найяскравішим прикладом тут є Сергій Галицький, який побудував для свого міста один із найкрасивіших стадіонів у Європі, а на території поруч розбив неймовірний парк площею сімнадцять гектарів.

Є приклади і скромніші, якими я теж щиро захоплююся.

Наприклад, засновник компанії «Бізнес-юрист» з Челябінська Дмитро Шуховцев, одержимий ідеєю висадити у своєму місті сто тисяч дерев.

Або Юрій і Катерина Макаричеві з Євгеном Лозовим — засновники першої ветеринарної ІТ-клініки «Авер» — з Волгограда, з якими я познайомився на барку «Седов».

Кожен із цих людей багато зробив для свого міста, а ще вони найчесніше роблять свою справу. Вони роблять її краще за всіх.

У цьому й виявляється справжній патріотизм.

Завершити цей розділ я хочу вже другою цитатою з чудового оповідання Аркадія Гайдара «Чук і Гек».

Що таке щастя, кожен розумів по-своєму. Але всі разом люди знали й усвідомлювали, що треба чесно жити, багато працювати й дуже любити і берегти свою Батьківщину.

Будьте справжніми патріотами, друзі мої!